

ידיעות אחרונות, יום ב', 17.7

סאדאח לשר החוץ שלו: על אדמה - אין מיקוח

ומתחת לאדמה - אין כבר צורך במיקוח.

נדמה לי שאני חייב הסבר לכל מי שראה את סאחבק מסתובב ביום חמישי האחרון בבית האמנים בירושלים ומחפש סמ"ם. מאז שעזרתי לו וייצמן הפך הסאטיריקאי העיברי הבולט ביותר של דורנו, מרגיש סאחבק צורך ללכת בעיקבותיו. אך מכיוון שסאחבק אינו יכול לכתוב סאטירה (סאטירה היא צורת כתיבה המשתמשת הרבה בדימויים וסמלים דימויוניים. סאחבק מקפיד לספר רק דברים שראה במו"עיו), ניסיתי להבין מהו סוד הקסם השמאלני המושך אל האיש.

כדי להיות שמאלני עליך להתקבל קודם-כל לבוהמה. סאחבק עשה בירור קצר, וגילה כי הבוהמה הירושלמית יושבת ב"בית האמנים". החלטתי לדחור לבוהמה. באחר הצהריים של יום החמישי האחרון גזרתי את הצווארון של החולצה הלבנה הישנה שלי, כך שתראה אופנתית ועצתי ברגע האחרון את סכינהגילוח לפני שהחל מגלח אותי, כך שעל פני נשארו זיפיזקן בני יממה שלמה, וחופשתי דימוי אמנותי מתאים.

בתחילה חשבתי להיות פסל. אך פסלתי את הרעיון אחרי שלא מצאתי פסל בגודל מתאים, שאיתו אוכל להסתובב באופן שיעיד על אמנותי. הצויר נפסל מסיבות דומות, ונותר לי רק להיות מבקר-אמנות.

יושבי "בית-האמנים" העיפו מבט בינוני בדמות הבוהמית שעמדה בפתח. האיש הבלתי-מגולח בחולצה הלבנה חסרת-הצווארון, נשא תחת בית-שחינו אלבום ענק של רפרודוקציות מצוירי ואן-גוך, מה שהעיד על השתייכותו לאסכולה מוגדרת מאד בביקורת האמנות המודרנית. הקוראים הוותיקים מנחשים ללא קושי כי האיש הוא סאחבק.

מסביב לשולחנות עגולים ומרובעים יושבים משוררים, ציירים וסופרים. בפניי הם הנשואות יכולות לראות שהם הוגים ביצירות בנות-אלמוות, מי בעזרת כוסיית משקה ומי בסיוע חומר אחר. ידעתי כי התנהגותי, בדקת-מיפגש זו עם עולם הבוי המה, תקבע רבות את מעמדי כאן בעתיד.

נזרקתי. נתתי לעצמי להירוק בלי חשבון. הראש ימינה, הידיים שמאלה, הוואן-גוך כמעט שנשמט. שיהוק קטן באיזור הפה. ומחשבה רופפת באיזור המוח - היכן לשבת?

סליחה, אפשר להצטרף אליכן?
הנשאלות, שש בנות שישבו מסביב לשולחן עגול, לא הראו סימנים מיוחדים של התלהבות להצטרפותי. במבט שני הבחנתי כי שלוש מתוכן נראות נשיות במיוחד, חד, שמלות, חולצות מלמה רכות, שיער ארוך פזור. שלוש הבנות האחרות, לבשו מיכנסי ג'ינס גבריים וחולצות מבד גס. "הנה", אמר סאחבק לעצמו, "סוף-סוף פגשתי לסביבות".

חבר'ה, אפשר לשבת כאן?
שישה גברים מסתכלים על סאחבק. שלושה מהם נראים גבריים לגמרי - שפמים, זקנים ופאות. שלושה מגולחים למישיעי שבמישיעי, כאילו מעולם לא צמח להם זקן. "אהה!" קרא סאחבק לעצמו, "עכשיו אתה יודע מה זה הומויים".

ואז החל הטכס הסודי. גבר אחד משולחן ההומואים קם והצטרף לשולחן הלסביות. אחריו קם גבר נוסף משולחן ההומואים והצטרף גם הוא לשולחן הלסביות. עתה הגיע תורו של הגבר השלישי לקום משולחן ההומואים ולהצטרף לשולחן הלסביות. מרגע זה ואילך פעלו שני שולחנות, שבכל אחד מהם שלושה גברים ושלוש נשים, הומואים ולסביות, והצויר תרגילי חיזור מהעולם ההטרנססכסואלי.

תסלח לי, אתה מחפש מקום לשבת?
השואל הוא גבר בעל גוף, המסתיר, ללא ספק, מאחרי שריריו העבותים נשמה של משורר אמיתי. הבוהמה כאן קוראים לו סעדיה. לי הוא מזכיר יותר את ביא-ליק. אמרתי לו שזה בסדר ותפסתי פוזה, מאחרי שולחן-עץ נמוך.

מה תשתה?
מה שותים בבוהמה? ביקשתי דקה למחשבה, והעפתי מבט סביב. אמריקאית קטנה, עם תרמיל גדול, נכנסה פנימה והתיישבה לא הרחק ממני. היא הסכימה שסאחבק יצטרף אליה.

שאלתי אותה אם היא שמעה על ואן-גוך, כאשר הנחתי את האלבום על הישולחן.
נו - אמרה אמריקה הקטנה - אבל שמעתי על אנטבה. זה היה השטח שלי. תיארתי לה את הפשיטה הנפלאה שביצעתי, עם עוד כמה חבר'ה, לשדה-התעופה באנטבה.

החלטתם כבר מה לשתות?
המלצר הצעיר, פנה אלי שוב. אמריקה הקטנה הזמינה ג'ין עם וודקה. סאחבק ביקש בקבוק מיץ-אשכוליות.

כשחזרתם מאנטבה - שאלה אמריקה הקטנה בחוסר-אמון - שתית מיץ-אשכוליות?
כשחזרתי מאנטבה - שח סאחבק - עצרתי את הג'יפ בחריקת בלמים מול השק"ם, מין פאב כזה, קפצתי פנימה, שמתי מטבע על השולחן, ושתיתי בקבוק של בירה!

היא לא האמינה לי. אחרי ששתתה את הג'ין-עם-וודקה שלה בלגימה אחת - קמה, הניפה את התרמיל, ולפני שהסתלקה זרקה לעברי:
אם אתה היית באנטבה, אני קרוקודילית!
נשארתי לבד, בין המון בוהמינים בוהי-מבט. חשתי צורך עז להשתייך אליהם איכשהו. ניסיתי לעטות על פרצופי מבט בוהה. אך ככל שבהייתי, נדמה היה לי כי בהייתי לעולם לא תדמה לבהייתם. מהו סוד הבהייה הזאת?

אין ספק, לחשתי לסאחבק, כולם כאן מסוממים.
מלצר! - קראתי למגיש הצעיר שקרב אלי, ולחשתי לו - יש לך קצת חשיב בשבילי?
חה, חחה, חחה, אמר המלצר - אבל נשאר רק לבאנה.

הבנתי שהוא צוחק ליומרותי. מי משתמש היום בחשיב? כולם כבר עברו לחור-מרים חזקים יותר. אך מדוע הוא מציע לי לבאנה? - לאיזה סם ה"לבאנה" היא מילת-קוד?
תביא פעם לבאנה - שחתי - ושיהיה חזק!
ללבאנה היה טעם של לבאנה, גבינת-עיוזים ערבית עם שמן זית. ואז גיליתי את מקור המבטים הבוהיים.

על אחד השולחנות ראיתי כוסיית זכוכית מלאה בחומר הלבן ההוא. ראיתי אופיום עובר מאיש לאיש באותו שולחן. ראיתי את הכוסיית עם אופיום עוברת לשולחנות אחרים. ראיתי אופיום בעיניים שלי, ורק לא ידעתי אם זה אופיום או הרואין, עד שטעמתי גם אני מהלבן, הלבן ההוא.

ניצלתי דקת מנוחה של הכוסיית, קמתי ומשכתי אותה אלי כמקצוען. הפכתי כפית והעליתי על קציה מעט מהחומר. הרחתי כמו המריחים המאור-מניים. טעמתי כמו הטעמים המבינים. ירקתי כמו מושגע.

מלח.
מה עיזר וייצמן מוצא בבוהמה הזאת - אני לא מבין. לסאחבק הם נראים כמו חבורה של אנשים שהדבר היחיד שמצליח לאחד אותם הוא שאין להם טל-וויזיה בבית.

י"א י"כ כספ"י.

ידיעות אחרונות, יום א', 16.7

מעריב, יום ד', 19.7

טען שפדצה מלחמה וחדר לדירת השכנה... תושב קרית ים נעצר כחשוד בביצוע מעשה מגונה בשכנתו

הוי, איזו מילחמה נחמדה!

בגין: לא יהיו יחד הדמות קול ליד שולחן המשלה

רק הורדות-ראש!

ידיעות אחרונות, יום א', 16.7

תוך חודשיים תוזל הטיסה לארה"ב וחזרה ל-600 דולר

תארה"ב בני חזרה - מחיר כפול.

ידיעות אחרונות, יום ב', 17.7

"איש לא ניסה לסתום פיו של ח"כ מילוא"

וחכה.

מעריב, יום ג', 18.7

תלמידים בקורס של בי"ס נדרשו לשלם בצ'ק "עצמי"

חינוך משהים!

מעריב, יום ה', 20.7

ידיעות אחרונות, יום ד', 19.7

הציל מאונס את שכנתו - בת 81

אחרי ששמע את צעקותיה "אוינס, אוינס".

איש צבאיקבע שקרא לעבר שומרת: אל תבלבלי מה שאין לך - וזכה בדן

אחרי שהוברר שבאמת לא היה לה!